

Meilė – tai kažkas nepaprasto (X): iki meilės pilnatvės

„Šis kelias gali būti apibendrintas vienu žodžiu – meilė. Jei trokštame mylėti, reikia turėti didelę širdį bei dalintis kitų rūpesčiais. Turime gebėti atleisti ir suprasti; turime aukotis kartu su Jėzumi Kristumi dėl visų sielų“ (šv. Josemaría).

2020-09-27

Mylėdamas savuosius pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galo (Jn 13,1). Tai žodžiai, kuriuos šventasis Jonas vartoja savo Evangelijoje, pristatydamas Jėzaus netikėtą gestą, aliktą prieš valgant Velykų vakarienę. Kai visi susėda, Jėzus pakyla nuo stalo, nusivelka viršutinius drabužius ir persijuosia rankšluosčiu. Paskui įsipila vandens į praustuvą ir ima mazgoti mokiniams kojas bei šluostyti jas rankšluosčiu, kuriuo buvo persijuosęs (Jn 13,4-5).

Jėzus plauna apaštalų kojas: tų silpnų vyrų, kurie, nepaisant jų silpnumo, pasirinkti būti Bažnyčios pagrindu. Per audrą ežere jie visi bijojo, abejojo Mokytojo gebėjimu pamaitinti didžiulę minią, karštai ginčijosi dėl to, kuris bus aukščiausias Jo Karalystėje. Bet jie taip pat pamažu patyrė kančią, susijusią su Jo sekimu. Jie Jo nepaliko, kaip padarė daugybė kitų, po kalbos apie Gyvybės duoną Kafarnaumo sinagogoje. Jie visada

buvo su Jėzumi: lydėjo per ilgas keliones Izraelyje, žinojo apie nuteisimą mirti.

Petras nustemba, kai Jėzus pradeda plauti jiems kojas. Jis negali to suprasti ir maištauja: *Viešpatie, ne jau tu mazgosi man kojas!* Jėzus atsako: *Tu dabar nesupranti, ką aš darau, bet vėliau suprasi.* Bet Petras vis tiek spyriojasi: *Tu nemazgosi man kojų per amžius!* (Jn 13,5-8). Stiprus Simono atsakymas stebina. Šie žodžiai reiškia ne atmetimą; veičiau toks atsisakymas kyla iš meilės Viešpačiui. Bet Jėzus ištaiso jo klaidą: *Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su manimi* (Jn 13,8).

Suprasi vėliau

Nuo pat pirmojo susitikimo su Mokytoju, šventasis Petras viduje auga. Pamažu jis pradeda suprasti, kas yra Jėzus – gyvojo Dievo Sūnus. Bet Viešpaties kančia artėja, o Petru vis dar reikia nueiti ilgą kelią.

Aukštutinio kambario scenoje vyksta du veiksmai: apaštalų kojų plovimas ir Eucharistijos įsteigimas. Petras pradeda atrasti Dievo meilės gylį bei tos meilės jam asmeniškai metamą iššūkį. Įsakymas mylėti savo artimą kaip save patį apaštalui vis dar tik žodžiai, jie neįsišakniję jo širdyje taip giliai, kaip nori Jėzus. Todėl Petras maištauja. Jis atsisako priimti, kad Dievo valia jam yra mylėti ir nuolankiai tarnauti kiekvienam vyrui ar moteriai, nesvarbu, kas jie bebūtų.

Gali būti, jog dar nepasiektas žmogiško ir dvasinio brandumo laipsnis, reikalingas siekiant gyventi pašaukimą kaip meilės kelią. Mūsų meilė kitam taip pat gali būti paveikta klaidingų suvokimų, kurie sumažina žmogaus, sukurto pagal Dievo paveikslą, slėpinį. Sentimentalumas veda prie reakcijos, grįstos ne giliu santykiu su Dievu bei artimaisiais, bet momentine įžvalga.

Voluntarizmas kyla iš to, jog pamirštame, kad gyventi krikščioniškai pirmiausia reiškia leisti Dievui mylėti mus ir per mus. Perfekcionizmas žmogiškus trūkumus regi kaip kažką svetimo Dievo planui. Petro patirtis dažnai gali kartotis ir mūsų gyvenime. Mums irgi gali būti sunku suprasti, ko Viešpats nori; kartais ilgai užtrunka, kol suvokiame pačias paprasčiausias tiesas. Didis meilės troškimas gali maišytis su mažiau kilniais norais. Baimė kartais stingdo, o žodžiai mūsų lūpose būna nepagrįsti darbai. Mylime Viešpatį ir suvokiame, kad dieviškasis pašaukimas yra brangiausias brangakmenis: toks brangus, kad viską pardavėme, kad jį nusipirktume. Bet bėgantys metai, besikeičiančios aplinkybės, kai kurios nemalonios situacijos ar nuovargis nuo kasdienio darbo gali užtemdyti kelią.

Būtent dėl to, kad atsižvelgia į mūsų asmeninius trūkumus, Dievas nenustemba ir nepavargsta matydamas, kaip mes komplikuojame arba net iškreipiame savo pašaukimą. Jis mus pašaukė kaip Petrą ir kartoja: *Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su manimi*. Simonas Petras nustoja protestuoti: *Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!* (Jn 13,8-9). Jėzus žino, kad Petras reaguoja iš meilės, ir todėl Jis atsako taip pat stipriai. Apaštalo širdis atsako su skubotu entuziazmu, kurio tikimės iš Petro: *ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!* Ar Petras suvokia tai, ką sako? Tolesni tos nakties įvykiai parodo, kad ne. Jis supras vėliau, žingsnelis po žingsnelio, per Jėzaus kentėjimus ir prisikėlimo džiaugsmą, Šventosios Dvasios veikimo dėka. Bet jo pokalbis su Jėzumi moko mus, jog tam, kad pasiektume meilės pilnatvę, turime atrasti švelnią Jėzaus meilę

kiekvienam bei suprasti, jog atitaisydami savo klaidas ir skurdą tapsime vis labiau panašūs į Jį.

Žingsniai į laisvę

Sekti Jėzų reiškia mylėti taip, kaip Jis myli. Tai sunkus kelias, tarsi kopimas į kalną, tačiau juo eidami tampame laisvi. „Kuo laisveni mes esame, tuo labiau galime mylėti. O meilė reikli: *Meilė visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria* (1 Kor 13,7)“ [1].

Kai dar buvo jaunas kunigas šv. Josemaría atrado šį kelią, vedantį link laisvės: „Pakopos: nusilenkti Dievo Valiai, sutikti su Dievo Valia, norėti Dievo Valios, mylėti Dievo Valią“ [2].

Pirmasis žingsnis laisvės link yra nusilenkimas. Iš visų keturių, ši pakopa reikalauja mažiausiai dosnumo, tad gali lengvai nuvesti prie dvasinio drungnumo. Galima jį apibūdinti kaip taikstymąsi su situacija: privalai priimti tai, ką

„paskyrė likimas“. Tiesa, kad tvirtumas – viena iš didžiųjų dorybių – taip pat reikalauja pakęsti sunkumus, paaukojant priešinimasi. Tačiau tai veda prie augimo laisvėje, nes suvokiamas ir norimas gėris, kuris priešinimasi daro vertingu. Pasidavimas likimo valiai neteikia gėrio, nekuria džiaugsmo. Kartais (net ilgesniais laikotarpiais), galima gyventi tokioje situacijoje, dedant nemažas pastangas. Bet kai žmogaus ima gyventi nuolatos pasiduodamas, liūdesys neišvengiamai pamažu įsliūkins į jo gyvenimą.

Aukštesnis lygmuo – Dievo valios priėmimas. Neturėtume žmogaus, priimančio Dievo valią, tapatinti su žmogumi be idealų, neturinčio svajonių, siekių. Asmuo, priimantis Dievo valią, patiria džiaugsmą, supranta, kad viskas išeina į gerą mylintiems Dievą (plg. *Rom 8,28*). Priėmus Dievo valią, prasideda josios troškimas. Šv. Josemaría meldėsi:

„Viešpatie, padėk man būti ištikimam ir paklusniam Tau, kaip molis puodžiaus rankose. Tada būsiu ne aš, kuris gyvenu, bet Tu, mano Meile, kuris gyveni ir dirbi manyje“ [3].

Netikėti žmonės ir aplinkybės tampa norimi: kai imame juos matyti kaip gerį, nusprendžiame „juos pasirinkti.“ „Mano Dieve, aš pasirenku, ko Tu nori“ [4], sakė Teresė Lizjietė. Su šventuoju Pauliumi esame užtikrinti, *kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės, nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje (Rom 8,38-39)*. Netobulame pasaulyje pradedame atrasti „kažką švento“, kas paslėpta kasdienybės situacijose [5], ir aiškiai matome Dievo paveikslą esančiuose aplink mus.

Permerkti Kristaus krauju

Galutinis laiptelis šiame asmeninio augimo kelyje yra meilė. Su šv. Jonu įžengiame į krikščioniško apreiškimo šerdį: *esame pažinę ir įtikėję meilę, kuria Dievas mus myli* (1 Jn 4,16).

Nuplovęs apaštalų kojas, Viešpats paaiškina, kodėl tai padarė: *Aš jums daviau pavyzdį* (Jn 13,15). Jis juos ruošia naujam įsakymui: *kad jūs vienas kitą mylėtumėte; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą* (Jn 13,34). Apaštalai turi išmokti mylėti kilniausia Meile – tiek, kad būtų pasiryžę už kitus atiduoti gyvybę, kaip pasiėlgė Jėzus: *Tėvas myli mane, nes aš gulda savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu* (Jn 10,17-18).

Kristaus meilė pažymėta savęs atidavimu, peržengiant save, su meile priimant Dievo Tėvo valią kiekvienam iš mūsų. Štai, ką reiškia mylėti Dievo valią: džiaugsmingą ir kūrybingą teigimą, kuris mus viduje skatina išeiti iš savęs. Tai

sprendimas, kuris, paradoksaliai, yra vienintelis kelias, vedantis į savęs pažinimą: *kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras* (Mt 16,25).

Bet ši meilė nėra tas pats, kas „didžiausios moralinės pastangos“ vedančios į „naują humaniškumo pakopą“ [6]. Naujojo įsakymo naujybė „gali kilti tik iš bendrabūvio su Kristumi ir buvimo Jame dovanos“ [7]. Taigi, atskleisdamas Naująjį Įsakymą, Viešpats apaštalams taip pat duoda Meilės Sakramentą. Todėl Eucharistija bus krikščioniško gyvenimo centras: ne kaip teorinė tiesa, bet kaip esminė būtinybė [8].

„Kristaus ranka išplėšė mus iš kviečių lauko; sėjėjas spaudžia kviečius sužeistoje saujoje. Kristaus kraujas maudė sėklą, ją permerkdamas. Tada Viešpats meta sėklą pavėjui tam, kad apmirdama ji

taptų gyvenimu ir įkritusi į žemę padaugėtų“ [9]. Galime atiduoti save, nes mūsų gyvenimas permerktas Kristaus krauju: tai padeda mums mirti sau patiems, kad aplinkui duotume gausų džiaugsmo ir ramybės derlių. Mūsų dalyvavimas Kristaus aukoje ir Jo tikro buvimo adoravimas Eucharistijoje mus veda prie meilės artimui. Todėl jei „nesame ištikimi savo dieviškai misijai – atsiduoti kitiems, padedant jiems atpažinti Kristų,- sunkiai suprasime, kas yra Eucharistinė duona.“ Ir atvirkščiai: „tam, kad vertintume ir mylėtume šventąją Eucharistiją, turime eiti Jėzaus keliu. Turime būti jAVai: mirti sau, keltis naujam gyvenimui ir duoti gausų derlių: šimteriopą!“ [10]

Eucharistinis nuoseklumas

„Jėzus vaikšto tarp mūsų, kaip vaikščiojo Galilėjoje. Jis vaikšto mūsų gatvėmis ir tyliai sustoja, pažvelgia

mums į akis. Jo kvietimas patrauklus ir viliojantis“ [11]. Kai tvirtai nusprendžiame eiti šalia Jo, gyventi bendrystėje su Juo, mūsų gyvenimas prisipildo šviesos ir pamažu apsivelka tikru „Eucharistiniu nuoseklumu“ [12]. Meilė ir bendrystė, kurią gauname iš Jo, leidžia mums atsiduoti kitiems taip, kaip Jis atsidavė. Pradedame pastebėti ir pamažu išrauti trūkumus, kurie mūsų širdyje trukdo Kristaus meilei: polinkį daryti tik tiek, kad įvykdytume savo pareigas; baimę nueiti per toli meilėje ir tarnystėje kitiems; nesupratingumą, kai susiduriame su kitų žmonių ribotumu; puikybę, kuri reikalauja, kad kiti pripažintų mūsų gerus veiksmus.

Šv. Josemaría jaudinančiai kalbėjo apie džiaugsmingą gyvenimą tų, kurie atsiduoda Kristui ir ištvermingai bei ištikimai seka Jį iki galo. „Šis kelias yra apibendrinamas

vienu žodžiu: meilė. Jeigu norime mylėti, turime turėti didelę širdį ir rūpintis esančių aplink rūpesčiais. Turime mokėti atleisti ir suprasti; turime pasiaukoti su Jėzumi Kristumi už visas sielas“ [13]. Žinome, kad šis tikslas stipriai pranoksta mūsų gebėjimus. Todėl dažnai turime prašyti Viešpatį duoti širdį, kuri prilygtų Jo širdžiai.

„Jeigu mylėsime Kristaus širdimi, išmoksime tarnauti kitiems ir ginti tiesą aiškiai, su meile... tik savo gyvenimu kopijuodami Jo gyvenimą galime tai perduoti kitiems. Tik patirdami kviečio grūdo mirtį galime dirbti pasaulio centre perkeisdami jį iš vidaus, padarydami jį vaisingą“ [14]. Tai ištikimybės kelias. O kadangi ištikimybės kelias grįstas Meile, tad šis kelias nuveda ir į laimę.

Paul Muller

[1] F. Ocáriz, *Laiškas*, 2018 m. sausio 9 d., nr. 5.

[2] Šv. Josemaría, *Kelias*, nr. 774.

[3] Šv. Josemaría, Kalvė, nr. 875. Plg. *Jer 18, 6: kaip molis puodžiaus rankos, taip mano rankoje esate jūs.*

[4] Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė iš Lizjė, *Vienos sielos istorija*, 1 skyrius.

[5] Šv. Josemaría, *Pokalbiai*, nr. 114.

[6] Benediktas XVI, *Jėzus iš Nazareto. Nuo įžengimo į Jeruzalę iki prisikėlimo*, Katalikų pasaulio leidiniai, 2011, p. 58.

[7] *Ten pat.*

[8] Plg. Šv. Josemaría, *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 154.

[9] *Ten pat*, nr. 3.

[10] *Ten pat*, nr. 158.

[11] Pranciškus, *Christus vivit*
(2019-03-25), nr. 277.

[12] Benediktas XVI, *Sacramentum
caritatis* (2007-02-22), nr. 83.

[13] Šv. Josemaría, *Kai Kristus eina
pro šali*, nr. 158.

[14] *Ten pat.*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-
x-iki-meiles-pilnatves/](https://opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-x-iki-meiles-pilnatves/) (2026-03-19)